

som de har været siden Loven af 1922. Jeg tror, at dette Standpunkt, der gaar ud paa at blive ved den gældende Ret, er det rigtige. Det er en god Regel at blive staaende ved et Forhold, som ikke har givet Anledning til egentlig Klage, og de Institutioner og Domstole, der i særlig Grad har Kendskab til disse Forhold, har alle udtalt sig for denne Ordning. Da der altsaa saglig set intet er i Vejen for at blive ved den bestaaende Tilstand, og da Hensigten ydermere i det hele er at aflaste Landsretterne, vil jeg finde, at den foreslaaede Ordning er den rette.

Jeg skal herefter kun kortelig omtale et Par enkelte Udeladelser set i Forhold til de to tidligere Lovforslag og et Forslag om en enkelt betydelig Nyordning. For det første har den højtærede Justitsminister udeladt den tidligere foreslaaede Ordning med Hensyn til Forundersøgelse af Vidner og Sigtede. Jeg skal for mit Vedkommende sige, at det gode i den Ordning, der var foreslaaet i de to tidligere Forslag, nemlig Hensynet til Anklagemyndighedens Selvstændighed og Domstolenes fulde Uafhængighed, skal jeg ikke underkende. Jeg har for øvrigt ogsaa Indtrykket af, at den højtærede Justitsminister, der i det hele taget jo er Tilhænger af Retsplejelovens grundlæggende Principper, egentlig heller ikke er Modstander heraf, men finder det dels for tidligt nu at ændre denne Ordning, hvis praktiske Udøvelse i øvrigt nu er kommet ind i et vist fast Leje overalt i Landet, og dels og ikke mindst finder det for dyrt, og med disse Begrundelser maa jeg ogsaa fuldt ud mene, at det af den højtærede Minister foreslaaede er det rette. Det har nemlig hidtil virket godt, saa vidt mig bekendt. Jeg har nok hørt nævne noget om, at der har været klaget over dette Forhold, men jeg mindes kun at en enkelt Byretsdommer, der i alle juridiske Forhold møder med overmaade hypermoderne Anskuelser, hvis Værdi jeg dog tror ligger mere i Princippet end i deres praktiske Brugbarhed har klaget. Men ellers har jeg ikke set, at der har været nogen som helst berettiget Klage fremme eller i det hele taget nogen egentlig vægtig Klage fremme om dette Forhold. Men hertil kommer tvende Hensyn. For det første Hensynet til Ensartetheden i Behandlingen af disse Forhold fra Jurisdiktion til Jurisdiktion,

som man nu lidt efter lidt er kommet ind paa ude omkring i Landet, medens det Forslag om en Ordning her, der fandtes i de to Lovforslag fra den tidligere højtærede Minister, i Virkeligheden var saa vagt, at jeg ikke tror, det vilde kunne danne Grundlaget for en virkelig ensartet Behandling omkring ved Jurisdiktionerne. Forholdet var jo efter de to tidligere Forslag dette, at for Sigtedes Vedkommende er det Dommeren, der afhører, medmindre der bestemmes anderledes, medens det for Vidner, Syns- og Skønsmænds Vedkommende er Parterne, medmindre der bestemmes anderledes.

Jeg tror, at disse Regler, som i sig selv i høj Grad ikke har Ensartethedens Præg, vil blive vanskelige at faa gennemført med den Ensartethed, som det forekommer mig er en af de gode Ting ved al juridisk Udøvelse.

Men saa er der ogsaa det økonomiske Hensyn, som jo paa Baggrund af, at der ingen virkelig Klage er fremført over dette Forhold, maa veje meget tungt. Jeg vil tillade mig at mene, at skulde man gaa til det, der i de to tidligere Forslag er nævnt, vilde der blive Tale om ret betydelige Meromkostninger, det vilde medføre, at Politimesteren og hans faste Fuldmægtig — een af dem i hvert Fald — altid maatte være til Stede, medens dette nu ikke er strengt nødvendigt under Forundersøgelsen og heller ikke sker. Det vilde her i København uden al Tvivl betyde, at man maatte have et yderligere Antal Politiaassessorer, da jo for det første kun kan være et Sted, og Organisationen i Øjeblikket er saaledes, at flere Kamre kan møde samtidig ved forskellige Dommere. Endelig vil der jo ogsaa uden al Tvivl blive Tale om yderligere Bekostninger til Forsvareren, der jo nu ogsaa altid maa være til Stede og maa være rede til at foretage det yderligere, som en Afhøring er.

Der er ved den højtærede Ministers Forslag sket en Ændring fra den tidligere Ordning, en Ændring, som jeg til fulde kan tiltræde, nemlig at Ordet „tillader“ rettes til „bestemmer“. Der var det uheldige ved den tidligere Ordning, at dette Ord „tillader“ vilde sige, at der først skulde være kommet et Krav fra Parterne, inden Dommeren kunde „tillade“, at det skete. Med Ordet „bestemmer“ vil Dommeren ogsaa selv i